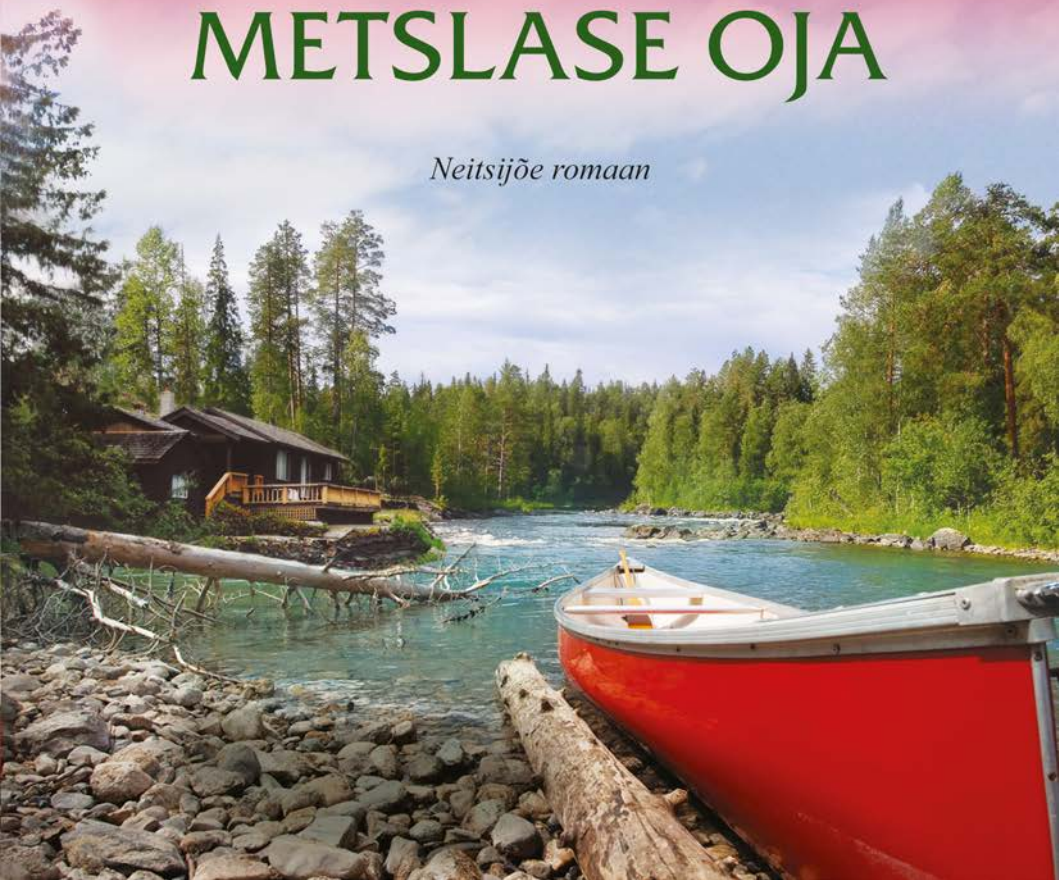

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

METSLASE OJA

Neitsijõe romaan

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Wild Man Creek
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2011 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E01407722
ISBN 978-9949-82-856-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Martha Gouldile,
ühele naistest, keda kõige rohkem imetlen,
tänutundega tema jäägitu toetuse ja raugematu kiindumuse eest.*

EELLUGU

Jillian Matlock oli ärimaailmas loomulik talent ja tema oskus üllatuste ning väljakutsetega toime tulla oli suisa legendaarne. Pärast pikki edukaid aastaid kommunikatsioonivaldkonnas ei osanud ta oodatagi, et teda võidakse ninapidi vedada. Süüdi lavastada. Maatasa tampida.

Ühel toimekal esmaspäeva hommikul nuputas Jillian põgusalt, mis pärast Kurt Conroy polnud tööle ilmunud. Kurt oli tema alluv San Jose tarkvaratootja Benedict Software Systemsi ettevõttekommunikatsiooni valdkonnas. Kurt oli avalike suhete direktor ja ühtlasi ka Jilliani kallim, olgugi et seda viimast ei teadnud firmas keegi. Nad olid vestelnud alles eelmisel õhtul, kuid mees polnud poole sõnagagi maininud, et tunneb end kehvasti või soovib veidi isiklikku aega näpistada.

Praegu oli Jillianil tähtsamatki teha, sest ta oli kutsutud oma ülemuse, ettevõtte presidendi ja tegevdirektori Harry Benedicti juurde. Jillianile kui ettevõttekommunikatsiooni asepresidendile oli ülemuse jutul käimine tavapärane tegevus. Ta pidas Harryga igal nädalal mitmeid koosolekuid. Harry oli tema ülemus, juhendaja ja sõber.

Jillian koputas paar korda viisakalt, enne kui kabinetti sisenes. Küsimus Kurti puudumise kohta sai kohe vastuse – mees istus presidendi töölaua ees.

„Noh, tere hommikust!“ pöördus Jillian Kurti poole. „Mõtlesingi, kus sa oled. Sa ei maininud, et plaanid hommiku vabaks võtta.“

Tal kulus veidi aega, enne kui ta märkas, et Kurt ei suuda talle silma vaadata ja Harry kulm on pahuralt kipras. Jillian istus teisele külalis-toolile ega saanud ikka veel aru, et midagi on valesti. Väga valesti.

„Meil on probleem,“ alustas Harry, kelle pilk rändas kõigepealt Kurtile ja seejärel Jillianile. „Härra Conroy andis teada, et kavatseb esitada kaebuse seksuaalse ahistamise kohta, on palganud advokaadi end esindama ja tuli paika panema kokkuleppe tingimusi, mis aitavad meil kohtusse minekut vältida.“ Harry neelatas ja tema kulm tõmbus veelgi rohkem kipra.

Jillian oli veidi aega justkui teisel planeedil. Kas keegi oli tema *kalimat* seksuaalselt ahistanud? „Issand!“ ütles ta vapustatult. „Miks sa midagi ei öelnud, Kurt? Kes sinuga niiviisi käitus?“

Viimaks vaatas mees Jillianile otsa, irve näol. „Naljakas, Jillian,“ kohmas ta. „Väga naljakas.“

Jilliani kulmud tõusid alateadlikult vinklisse. „Mis siin toimub?“ küsis ta, pilk Kurti ja Harry vahet rändamas.

Harry kõhatas kurgu puhtaks ja tal oli silmanähtavalt ebamugav. „Härra Conroy andis mõista, et sina oledki süüdlane, Jillian.“

„Mida?“ pahvatas Jillian ja kargas prauhti püsti. „Mida kuradit...?“ Ta jõllitas Kurti. „Kas oled peast *segi* läinud?“

„Palun istu, Jillian,“ ütles Harry. Ta vaatas Kurti poole ja lausus: „Võta ülejäänud päev vabaks, Kurt. Võtan sinuga hiljem ühendust.“

Sõnatult ja tagasi vaatamata tõusis Kurt püsti ja lahkus presidendi kabinetist, sulgedes enda järel vaikselt ukse.

Jillian pöördus Harry poole. „Kas see on mingisugune haige nali?“

„Soovin, et oleks,“ vastas Harry. „Ma ei jõua ära oodata, millal sinu vaatenurgast selgust saan, Jill.“

Jillian tõi kuuldavale lühikese uskmatu naerurõkatuse. „Minu vaatenurgast? Ma arvasin, et ta on mu *kallim!* Harry, me oleme Kurtiga mitu kuud kohtamas käinud! See toimus täielikult vastastikusel kokkuleppel ja meie suhe muutus...“ – ta otsis sobivaid sõnu – „tõsiseks... alles väga hiljuti! Tema jahtis mind! Ja võid uskuda, et meie isiklik suhe polnud vähimalgi määral tööga seotud! Ta oli saanud ametikõrgendust juba tükk aega enne seda, kui ma temaga kohtingule läksin.“

„Te käisite salaja kohtamas?“ küsis Harry.

„Eelistan öelda, et see toimus „diskreetselt“. Ma aitasin personaliosakonnal aastate eest, kui ettevõtte oli alles noor, sisepoliitikat paika panna. Töökaaslasega on lubatud kohtingul käia ja abielluda, kui te

ei tööta ühes osakonnas. Selle reegli kohaselt pidanuks emb-kumb meist osakonda vahetama. Ilmselgelt Kurt, sest tema on alam. Aga tal on kogemusi ainult avalike suhete valdkonnas ja ta sobis vaid minu osakonda. Me tegime *head* koostööd! Või vähemalt nii arvasin mina...”

Harry vangutas pead. „Sa olid selle poliitika kehtestamisel põhiosa-line, Jillian. Kui ma õigesti mäletan, oligi see sinu idee.“

Jillian nihkus tooli äärelle. „Jah, aga seda poliitikat ei loodud sek-suaalset ahistamist silmas pidades! Seksuaalne ahistamine ei toimu *kunagi* vastastikusel kokkuleppel ja seda on võimatu kohtingutel käi-misega segamini ajada – see on omamoodi väljapressimine. Meie – see tähendab personaliosakond – muretsesime osakonnasiseste kaebuste pärast, kus töötajad väidavad, et edutamine on toimunud isikliku soo-singu alusel. Just *sellepärast* on osakonnakaaslasega kohtamas käimine halb mõte. Me kehtestasime ka poliitika, mille kohaselt töötajad ei tohi hilineda, sobimatult riietuda ja autot firma presidendi parkimiskohale jätta!“

See pani Harry muhelema. Vaevu märgatavalt.

„Arvasin, et aja jooksul, mil Kurt saab vajaliku väljaõppe, kujuneb temast mulle hea mantlipärija. Ja enne kui sa küsid: minu arvamus ei tugine sellele, et ta mulle meeldis, vaid sellele, et meil polnud parema kvalifikatsiooniga töötajat võtta. Ma tean, et sulle ei meeldi käia väljast-poolt ettevõtet töötajaid otsimas, kui oma töötajatele on hea võimalus olemas.“ Olukorra tõsidus oli muutunud jõhkvalt ilmseks. Jill vakatas, et käega üle otsaesise tõmmata ja toa teise otsa vaadata.

„Vaat milline kokkusattumus,“ sõnas Harry ja ulatas talle kausta. „Ka Kurt peab end sinu mantlipärijaks. Viska sellele pilk peale.“

Jilli käed värisesid veidi, kui ta kausta avas ja selle sisse kogutud tea-teid, e-kirju, väljaprinditud tekstsõnumeid ning muid märkmeid silmit-ses. Esimene e-kiri, millele ta pilgu heitis, oli tema enda kirjutatud ja sel-les seisis: Kuidas mul läheb? Mulle kuluks õlamassaaž ära! „Harry, sel polnud meie suhtega vähimatki pistmist! Pärast kurnavat koosolekut saatis Kurt mulle meili ja küsis, kuidas ma vastu pean! Tegelikult...” Ta uuris kuu-päeva lähemalt. Ja vangutas pead. „Me ei käinud siis veel isegi kohta-mas!“ Ta pidi hakkama kuudevanuseid meilivahetusi lappama. Kuude viisi *kustutatud* e-kirju. Kuude viisi mõttetuid, tühiseid e-kirju.

Sellele järgnes lehekülje jagu sõnumeid ja kollase markeriga oli esile toodud Jilli mobiilist saadetud sõnum: Ma igatsen su järele! „Aga see on ju täiesti süütu,“ ütles Jill ja pöördus Harry poole. „Pean kalendrist järele vaatama, aga kui ma ei eksi, olin linnast väljas. Ja see on tõsi. Ma igatsesin tema järele!“

Samal hetkel taipas Jill, mida Kurt oli teinud – ta süüdlaseks lavastanud.

„Issand!“ pomises ta. „Vallatud sõnumid kahe täiskasvanud inimese vahel, kes töötavad ühes firmas. Kuidas ma ei osanud seda kahtlustada? Kuidas ma võisin nii rängalt eksida?“

Pilguheit paberitele paljastas sarnaseid põgusaid kiindumust väljendavaid lauseid, mida iga naine võis armastatud mehele öelda. Polnud mingit võimalust kindlaks teha, kas need olid saadetud töötundidel või muul ajal. Jillil silmis oli tegemist süütute romantiliste žestidega, mis ei mõjunud ähvardavalt. Ent kogu materjali seas polnud ainsatki sõnumit, mis oluks pärit Kurtilt.

Kurt oli võrgutaja. Tõenäoliselt oli enamik tema vastuseid suulised... ja seega tuvastamatud.

„Harry, ta flirtis ja võrgutas mind, aga erinevus on selles, et tema sõnadest pole kirjalikku jälge! Ma ei kartnud selliseid meile ja sõnumeid saata, sest usaldasin teda.“ Jill vangutas pead. „Kas näed, kui õhuke see kaust on, Harry? Kas ei võiks arvata, et kuudepikkuse kohtamise tulemusena tekib rohkem materjali? Aga me käitusime kontoris väga professionaalselt. Pean oma vanad meilid ja sõnumid üle vaatama, aga kindlasti leian tõestuse, et ta käitus seksikalt ja flirtivalt, ning vastasin talle samaga, sest me olime minu teada paar!“

„Ega sulle juhuslikult peast midagi olulist meenu?“ küsis Harry kohevaid halliseguseid kulme kergitades.

„Noh, ühe juveelipoe juhataja võiks tõenäoliselt kinnitada, et Kurt oli üdini tähelepanelik ja romantiline, kui mind ükskord pärast õhtusööki sõrmuseid vaatama meelitas. Aga paberil selle kohta muidugi infot ei ole,“ naeris Jillian rõõmutult. „Olime kokku leppinud, et varjame oma suhet, kuni emb-kumb meist on leidnud ettevõttes osakonna, kuhu edasi liikuda. Mina olin tõenäolisem ümberkolija, olgugi et Kurt oli minu alluv. Sa oled mind juba aasta aega turundusosakonna ase-

presidendi ametikohaga peibutanud ja ma hoiatasin Kurti, et kui see minu jaoks loosi läheb, ei pruugi ta olla valmis ettevõttekommunikatsiooni üle võtma või et sina ei pruugi olla valmis seda talle loovutama. Ta vastas, et meie suhe on talle märksa olulisem kui järgmine ametikõrgendus.“ Jillian laskis pea norgu ja võitles pisaratega. „Ma ei suuda uskuda, et selline asi juhtus.“ Ta tõstis pilgu. „Ma uskusin teda, Harry!“

„Tema kontorikaaslased on tunnistajaks sobimatutele puudutusetele ja... ja ta on pidanud päevikut. Väga üksikasjalikku sündmuste päevikut.“

Meenutades möödunud kuid, pidi Jillian möönma, et Kurt oli võlunud paljusid inimesi – kõik kontori naised jumaldasid teda. Kurt oli vaimukas, armas ja äretult abivalmis. Jillian oli enda arvates kontoris laitmatult käitunud. Ta oli olnud väga teadlik vajadusest professionaalset taset hoida. Aga kas ta oli meest armastavalt õlale patsutanud? Põgusalt selga silitanud? Talle naeratades otsa vaadanud. Kurt oli Jillianist paar aastat noorem, nägus, seksikas ja nutikas – Jillianil polnud aimugi, *kui* nutikas! Millegi säärase korraldamine eeldas plaanimist ja vaimujõudu. Mees pidanuks oma oskusi tööülesannete täitmiseks rakendama!

Oh, kuidas Jillian soovis, et saaks kauem juhtunut eitada. Kui silmad täitusid pisaratega, hammustas ta alahuulde, et takistada lõuga värisemast. „Kas tema päevikus on kirjas, et ta pidi mulle vähemalt tosin ettepanekut tegema, enne kui soostusin temaga pärast tööd ühe kokteili jooma? Muide, säärane asi on kolleegide vahel täiesti lubatud. Või kas ta mainis õhtut mõni päev tagasi, kui ta mulle vannivee jooksma pani ja...“

Harry tõstis käe. „Aitab. Ma ei ole idiot ja ma ei ole sinu peale pahane. Saan aru, mis siin teksil on. Oled algusest peale minu juures olnud, Jill. Sina aitasid selle ettevõtte üles ehitada. Ma tean, et sa ei teeks midagi säärast. Aga kui sul ei ole ümberlukkavaid tõendeid, on meil probleem. Ja palun pea meeles, et kui tema eesmärk oligi sellise süüdistusega lagedale tulla, polnud sinu kui ülemuse kohtingule meelitamine sugugi vajalik. Ta oleks võinud teha sinust ohvri, *ilma* et oleksid temaga koostööd teinud.“

„Aga mispärast?“ küsis Jillian meeletult.